

மதுரை மீனாட்சி

7. பழங்குடிகளும், பாண்டியர் தொடர்பும்

காடுகிழாள் என்ற இயக்கியின் பழங்குடித் தன்மை குறித்து இதுவரை ஆராய்ந்தோம். இயக்கர் எனப்பட்ட மங்கோ லாயிடு இனத்தவரின் தெய்வமாகிய இந்தக் காடுகிழாள் ‘பழையோள்’ என்று அழைக்கப் பட்டாள் என்றும் கண்டோம். ஆனால் மங்கோலாயிடு என்ற அவ்வினத்தீன் மானுடவியல் பெயர் தமிழ் இலக்கியங்களிலோ, கல்வெட்டுகளிலோ இடம் பெற வில்லை. ஏனென்றால் இனங்களுக்கான மானுடவியல் பெயர்கள் அப்போது ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அவை ஆய்வாளர்களால் பிற்காலத்தில் கூடப்பட்டவை.

பழையோள் என்ற தெய்வத்தீன் பெயர், தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருக்கும் எந்தச் சாதியினரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருக்கிறது என்று பார்த்தால் ‘பழையர்’ என்ற முதுகுடியினர் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுவது நமது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. இப் பழையர் என்ற குடிப் பெயருடன் தொடர்புடைய ஒன்றாகவே ‘பழையோள்’ என்ற தெய்வத்தைப் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

மதுரைக் காஞ்சி 508 ஆம் வரி யில் ‘பழையன் மாறன்’ என்பவன் குறிப் களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கு பிடிப் படுகிறான். இவன் பாண்டிய மன்னனி இப் பாடல் ஒரு சான்றாக இருக்கிறது.

கல்வெட்டு ஆய்வறிஞர்
எஸ். கிராமச்சந்திரன்

சோம்பேற்யின் மனது சைத்தானின் ஆலயம்

குழும்பம்

28

மலைபடு கடாம் 459 ஆம் வரியில் பழையர் மகளிர் இடம் பெறுகின்றனர். ‘பகன்றைக் கண்ணிப் பழையர் மகளிர்’ என்று வர்ணிக்கப்படும் இவர்கள் கள் விற்கும் வலையர் மகளிர் என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கொள்கிறார். 1 இவை போன்றே பழைய இலக்கியத் தொடர்களை - குறிப்புகளை இணைத்துப் பார்க்கும் போது பழையமான வலையர் சமூகத்தவராகிய முத்தரையர்களே பழையர் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று உறுதியாகத் தெரிகிறது. இதற்கு மற்றொரு அடிப்படைச் சான்றாக அமைந்திருப்பது கம்ப ராமாயணம், பால காண்டம், நாட்டுப் படலம் 50 ஆவது பாடலில் வரும், ‘பழையர் தம் மனையன் பழந்றை’ என்ற குறிப்பாகும். அதாவது பழையர்களுடைய வீட்டில்தான் புளித்த பழைய கள் இருக்குமாம். எனவே கள் விற்கும் வலையர் குடியினர் முத்தரையர்கள்தாம் என்பதை இது மேலும் தெளிவு படுத்துகிறது. இந்தப் பழையமான முத்தரையர் சமூகத்தில் மாறன் என்ற பட்டப் பெயருடையவர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

‘மாறன்’ என்ற சொல்லை வல்லின றகரம் இட்டு எழுதுவது வழக்கம். இடையின ரகரம் இட்டு எழுதினால், அதாவது ‘மாறன்’ வழிபடப்படுவது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இந்த என்றால் அதற்கு மன்மதன் என்றும், மாரி என்ற பெயர் காடுகிழாளுக்குரியது என்று மரணத்தீன் தெய்வம் என்றும் பொருள் நிகண்டுகள் தெளிவாகச் சொல்வதை நாம் கிடைக்கிறது. 2 மாறன் என்ற சொல்லின் முன்னரே கண்டோம். இவ்விடத்தில் பாண்டியர் பெண்பாலே மாரி என்பது. இன்றும் களின் மாலைக்குரிய வேப்ப மரத்திற்கும் மாரி முத்தரைய சமூகத்தினர் பெரும்பாலும் வழிபாட்டிற்கும் இடையே தொடர்பிரிப்பதைக் கொடுக்கிறது. மாரியம்மனையே தங்கள் குல தெய்வமாகக் கவனிக்க வேண்டும். மாரி வழிபாட்டில் வைகுரி, கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதிலும் அம்மை போன்ற வெப்பு நோய்களுக்கு முத்து மாரியம்மன் என்ற அடைமொழியோடு வேண்டுதல் செய்யும் போது அதில் வேப்பிலை இன்றுவரை முக்கிய இடம் பெறுகிறது.

வேப்பிலைக் கொழுந்துகளை அம்மை நோய்க்கு மருந்தாகவும் பயன்படுத் துவதுண்டு. வேப்பங் குழையை ஆடையாக அணிந்து மாரியம்மனை வழிபடும் வழக்கம் சில கோயில்களில் நடைமுறையில் இருக்கிறது. பதிற்றுப் பத்து 44 ஆம் பாடல் 15 ஆவது வரியிலும், 49 ஆவது பாடல் 16 ஆவது

தீப்பந்தோடு தொடங்கும் நாள்தான் அனுபவத்தோடு முழக்கிறது

யாண்டியர்களின் மாலைக்குரிய வேப்ப மரத்திற்கும் மாரியம்மன் வழிபாட்டிற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பிரிக்கிறது

வேப்பிலைக் கொழுந்துகளை அம்மை நோய்க்கு மருந்தாகவும் பயன்படுத் துவதுண்டு. வேப்பங் குழையை ஆடையாக அணிந்து மாரியம்மனை வழிபடும் வழக்கம் சில கோயில்களில் நடைமுறையில் இருக்கிறது. பதிற்றுப் பத்து 44 ஆம் பாடல் 15 ஆவது வரியிலும், 49 ஆவது பாடல் 16 ஆவது

29

ஜனவரி-மிக்ரூவி 2018

வரியிலும் மூதூர் அரசனாகிய பழையனின் காவல்மரம் வேம்பு என்ற குறிப்பு காணப் படுகிறது. எனவே வேம்பு பழையன் மாறன் என்று சொல்லப்படும் பாண்டிய அரசு அதிகாரி மரபினரின் காவல் மரமாக இருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. அந்த மரத்தினுடைய பூவைத்தான் பாண்டியர்கள் ஏற்று வேப்பந்தார் மாலையாகச் சூழிக் கொண்டார்கள் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம். எனவே மாறன் என்ற பட்டப் பெயரும் முத்தரையர்களிடமிருந்து மண உறவின் மூலம் பாண்டியர்கள் சுவீகரித்துக் கொண்ட ஒரு பெயராகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

பழைமயான சமூகத்தவராகிய முத்த ஏற்று வேப்பந்தார் மாலையாகச் சூழிக் கொண்டார்கள் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம். காடுகீழாளையே எனக் கொள்ளலாம். இது எனவே மாறன் என்ற பட்டப் பெயரும் முத்தரையர்களிடமிருந்து மண உறவின் மூலம் பாண்டியர்கள் சுவீகரித்துக் கொண்ட தாய்த் தெய்வமாகிய காடுகீழாளையே ஒரு பெயராகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

அவ்வகையில் பார்க்கும் போது மதுரை மீனாட்சியின் தோற்றத்தில் ஏந்தெந்தப் பழங்குடித் தெய்வ வழிபாட்டு மரபுகள் தொடர்ந்து வருகின்றன; கலந்து கீடக்கின்றன என் பழைமயான தாய்த் தெய்வமாகிய காடுகீழா பாக, மதுரை மீனாட்சியைத் ‘தடாதகைப் பிராட்டி’ என்று வேம்பத்துரார் தீருவிளை

இவ்வித்தில் பாண்டியர்களின் மாலைக்குரிய வேப்ப மரத்திற்கும் மாரி வழிபாட்டிற்கும் இடையே தொடர்பிரிஞ்சுப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மாரி வழிபாட்டில் வைகுரி, அம்மை போன்ற வெப்பு நோய்களுக்கு வேண்டுதல் செய்யும் போது அதில் வேப்பிலை இன்றுவரை முக்கிய இடம் பெறுகிறது. வேப்பிலைக் கொழுந்துகளை அம்மை நோய்க்கு மருந்தாகவும் பயன்படுத்துவதுண்டு. வேப்பங்குழையை ஆடையாக அணிந்து மாரியம் மனை வழிபடும் வழக்கம் சில கோயில்களில் நடைமுறையில் இருக்கிறது.

பதிற்றுப் பத்து 44 ஆம் பாடல் 15 ஆவது வரியிலும், 49 ஆவது பாடல் 16 ஆவது வரியிலும் மூதூர் அரசனாகிய பழையனின் காவல்மரம் வேம்பு என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. எனவே வேம்பு பழையன் மாறன் என்று சொல்லப்படும் பாண்டிய அரசு அதிகாரி மரபினரின் காவல் மரமாக இருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. அந்த மரத்தினுடைய பூவைத்தான் பாண்டியர்கள் ஏற்று வேப்பந்தார் மாலையாகச் சூழிக் கொண்டார்கள் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம். எனவே மாறன் என்ற பட்டப் பெயரும் முத்தரையர்களிடமிருந்து மண உறவின் மூலம் பாண்டியர்கள் சுவீகரித்துக் கொண்ட ஒரு பெயராகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

பழைமயான சமூகத்தவராகிய முத்த ஏற்று வேப்பந்தார் மாலையாகச் சூழிக் கொண்டார்கள் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம். காடுகீழாளையே எனக் கொள்ளலாம். இது எனவே மாறன் என்ற பட்டப் பெயரும் முத்தரையர்களிடமிருந்து மண உறவின் மூலம் பாண்டியர்கள் சுவீகரித்துக் கொண்ட தாய்த் தெய்வமாகிய காடுகீழாளையே ஒரு பெயராகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

அவ்வகையில் பார்க்கும் போது மதுரை மீனாட்சியின் தோற்றத்தில் ஏந்தெந்தப் பழங்குடித் தெய்வ வழிபாட்டு மரபுகள் தொடர்ந்து வருகின்றன; கலந்து கீடக்கின்றன என் பழைமயான தாய்த் தெய்வமாகிய காடுகீழா பாக, மதுரை மீனாட்சியைத் ‘தடாதகைப் பிராட்டி’ என்று வேம்பத்துரார் தீருவிளை

பழைம வாய்ந்து உல்கூர் சோமேஸ்வர மகாதேவர் கோயிலில் காணப்படும் சிவன் - மீனாட்சி கல்யாணச் சிற்பம்

யாடற் புராணம் குறிப்பிடுகிறது. இந்தத் தடா ‘தவஜ’ என்ற சொல் ஆண்குறி தகைப் பிராட்டி ‘மலைக் கொடி அரசு’ நுடைய யைக் குறிப்பதாக ‘சுஸ்ருதசம்கிதை’யில் மகள். அதாவது ‘மலையத் துவஜ பாண்டிய’ பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 4 எனவே கிரித்து னின் மகளாவாள்.

முதல் பாண்டிய மன்னன் என்பவன் வஜ்ராயதம் போன்ற உறுதியான ஆண் கயிலையிலிருந்து வந்த சிவனேயாவான். குறியை உடையவன் என்ற பொருளில் இவனே தடாதகைப்பிராட்டியை மனந்து இந்திரனைக் குறித்திருக்க வேண்டும்.

சௌந்தர மாறன் எனும் சுந்தர பாண்டியனாகத் தமிழ்நாட்டை ஆளுத் தொடங்குகிறான். இவனது யின் தந்தை, இந்திரனின் மரபைச் சுமாமன், அதாவது தடாதகைப் பிராட்டியின் சேர்ந்தவன் என்று கொண்டால், இந்திர குல தந்தை மலைக் கொடி அரசன் எனப்படுவது மள்ளர் குலமும், பாண்டிய குலத்தோடு மண எதைக் குறிக்கிறது என்று ஆராய்ந்தால், உறவில் ஒன்றிக் கலந்த, அதாவது இந்திரனுக்குரிய வஜ்ராயதத்தின் பெயர்களுள் பாண்டியர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட குலமாக ஒன்றாகக் ‘கிரித்துவஜம்’ என்ற பெயர் =====

இருப்பதைக் காண முடிகிறது. 3 ‘கிரித்துவஜன்’ 3. A Students sanscrit English Dictionary p.187 -V.S..Abthey (1965)

என்ற சமஸ்கிருத மொழிச் சொல் தான் tionary p.187 -V.S..Abthey (1965) ‘மலைக் கொடியரசன்’ என்று தமிழில் 4. The Comparative Dictionary of வழங்கிற்று; கிரி என்றால், மலை. துவஜம் Indo - Arian languages -complied என்றால் கொடி என்று பொருளாகும். by R.L.Turner p. 396.

அறங்கின் கண்களைத் தறக்க வேண்டுமாயின் அதர்ஷ்டத்தின் வாயை மூட வை

இருந்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது. மருதத்தினை மள்ளர் களைப் பற்றி விரிவாக, ‘இனக் கோட்பாடும், அரசு உருவாக்கமும்’ கட்டுரையில் விவாதித் துள்ளோம். 5 மகட் பாற்காஞ்சிப் பாடல்கள் பூர்வ குடி மன்னர்களாகிய மள்ளர் களுக்கும், மூவேந்தர்களுக்கும் இடையே நடந்த போரைப் பற்றிச் சொல்கின்றன எனக் கண்டோம்.

எனவே இந்தீர குல மள்ளர் என்ற பழங்குடிப் பிரிவினரின் மரபும், மதுரை மீனாட்சி என்ற பழமையான பெண் தெய்வ உருவாக்கத்தில் பங்கு கொண்டிருந்திருக்கிறது என்று நாம் முடிவு செய்யலாம்.

மதுரையின் முதுகுடித் தெய்வத் தீணத் ‘துணங்கையஞ் சௌல்வி’ யுடனும் இணைத்து ஆராய்ந்தோம். துணங்கைக் கூத்து என்பது மருதத்தினை சார்ந்தது. மணம் புரிந்து சேர்ந்து வாழ்வதற்கான தங்கள் இணையைத் தேர்வு செய்கின்ற ஓர் ஆடல் நாளாகவே துணங்கைநாள் குறிப்பிடப் படுகிறது. எனவே மதுரை மீனாட்சியின் உருவாக்கத்தில் மருத நில மள்ளர் குல மரபின் தொடர்பை நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வாம். மதுரை மீனாட்சியோடு தொடர்புடைய ஆடற்கலையைப் பூர்விக வழிவில் வழிபடப்பட பெண்தெய்வங்களின் ஆடலாகத்தான் பார்க்க வேண்டும். எனவே, துணங்கைக் கூத்து போன்ற குடித்தலைவியர் ஆடிய கூத்தினால் அவர்களுக்கு வழங்கிய பெயர்களை இங்கு ஆராய்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

மானுடவியலில் ‘கணம்’ என்பது மக்கள் குழுவைக் குறிக்கும். ‘ஜனபதங்கள்’ என்றால் பழங்குடிக் குடியரசுகள் (Tribal Republics) ஆகும். ஜனபதங்களின் தலைமைப் பொறுப்பென்பது குழுவை வழிநடத்துகிற தீர்மையால் எதிர்ப்புவதாகும்.

இந்த ஜனபதங்களில் ஓர் ஆண் தலைவராக இருக்கும் போது அவனைக்

5. கதம்பம் இதழ்கள் ஜீலை - அக்டோபர் 2015, ஜனுவரி 2015 - பிப்ரவரி 2016, மார்ச் - ஏப்ரல் 2016.

குற்றம் செய்வது மனது கூயல்பு, அதை உரை மறுப்பது மருக கூயல்பு

குற்றம்

கையில் வஜ்ராயுதத்துடன் காணப்படும் இந்திரன் சிற்பம்

‘கணப்’ என்றும், பெண் தலைவியாக இருக்கும் போது அவளைக் ‘கணிகா’ என்றும் சமஸ்கிருதத்தில் சொல்வதுண்டு. இந்தக் ‘கணப்’ என்ற சொல்தான் தமிழில் ‘கணவன்’ என்ற ஒளி வடிவைப் பெற்றுக் குடும்பத் தலைவன் என்ற பொருளில் ஆளப்படுகிறது. ஏனென்றால் ஆணாதிக்கச் சமுதாயம் ஏற்படும் போது கணப என்பவன் கணத்தலைவன் என்ற நிலையிலிருந்து மாறுபட்டுக் குடும்பத் தலைவன் ஆகிறான். குடும்பம் என்பது ஒரு ஆண் தலைமையில் செயல்படக்கூடியது. அதே வேளையில் ஆணாதிக்கச் சமூகம் ஏற்படும் போது கணிகா என்பவள் ‘கணிகை’ தலைமக்களின் நுகர்வுக்குரிய பொது மகளாகவும், ஆடல் மகளாகவும், கலைகளில் வல்லவளாகவும் ஆகிறாள்.

கணப என்ற சொல்லைப் போலவே சமஸ்கிருதத்தில் வேறிரண்டு

சொற்கள் இருக்கின்றன. ‘ப்ரு’ என்ற சமஸ்கிருத வேர்ச் சொல்லுக்குப் பாரம் தாங்குதல் அல்லது பொறுத்தல் என்று பொருள். குடும்பப் பாரம் என்று சொல்வது போல ஆடசியதீகாரத்தை அரசு பாரம் என்று சொல்வதுண்டு. ஒரு கணத்தினுடைய தலைமைப் பொறுப்பைத் தாங்குபவன் ‘பர்த்தா’ எனப்படுவான். பர்த்தா என்பதற்குக் கணவன் என்ற பொருள் வந்து விடுகிறது. பரதா என்ற சொல் காலவோட்டத்தில் களரிப் பயிற்சியோடு தொடர்புடைய ஆடற்கலையுடன் இணைக்கப்பட்டு ஆடல்மகள் என்ற பொருளைப் பெற்று விடுகிறது. பரதம் என்ற சொல் ஆடற்கலை என்ற பொருளைப் பெற்று இந்த அடிப்படையிலேயே கி.பி 6-8 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட ‘அமரகோசம்’ என்ற சமஸ்கிருத நிகண்டு ‘பரதா’ என்ற சொல்லுக்கு ஆடிப் பிழைப்பவள் என்று பொருள் சொல்கிறது. தமிழில் வழங்கும் ‘பரத்தை’ என்ற சொல் கூட பரதா என்ற சொல்லின் தமிழ் வடிவமாக இருக்கலாம். ஏனென்றால் பரத்தையர்களின் இல்லங்களில் ஆடல், பாடல் நிகழ்ந்ததென்றும், இவர்கள் ஆடல் மகளிர் என்றும், சங்க இலக்கியங்களால் தெரிய வருகின்றன . 6

அவ்வாறு பார்க்கும் போது ‘ப்ரு’ என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து தோன்றிய ‘பர்த்தா’ என்பது கணத்தலைவன் என்ற மூலப் பொருளிலிருந்து மாறுபட்டுக் குடும்பத் தலைவன் அல்லது கணவன் என்ற பொருளை யும், அதே வேர்ச் சொல்லிலிருந்து தோன்றிய போன்றவை நிகழ்ந்தன என்பதற்குச் சங்கப் ரதா என்பது கணத்தலைவி என்ற பொருளிலி இலக்கியங்களில் ஆதாரம் உள்ளது. எடுத்துக் காட்டாகக் கலித்தூகை (89:9,10) துணைமலர்க் கோதையார் கைகலூம் பாராட்டு/மணம்கைத் ததும்பும் நின்மண மூலங்கும் எடுப்பும் என்ற வரிகளில் நித்திய கல்யாண கோலம் பூண்ட பரத்தையர் இல்லங்களில் இகைக் கருவி களின் ஒசையோடு ஆடல் பாடல் நிகழ்ந்தமை குறிப் பிடிப்படுகிறது. அகநானுரூபி 336 ஆம் பாடலில், மூலவுகிமிழ்துணைக்கைதூங்கும் விழுவு (வரி.16)

என்று தலைவிக் கல்யாக வருகிற வரியிலும் பரத்தையர் இல்லத்தில் நிகழும் துணைக்கையாடல் பற்றிய பதிவு காணப் படுகிறது.

வெற்ற என்பது பெற்றுக் கொள்வது, தோல்ஸ் என்பது கற்றுத் தருவது

“பொடுட்” - என்ற விணையுடையப்பட்டு³³ போலவே கூடுதல் = நடிடுள்) இந்தக்கணம் மே த.டி. கூடுதல் 2934

வழக்கிலிருந்து மறைந்து விடவில்லை. இந்த அடிப்படையில்தான் அரசன் பொருநன் என்று தொடர்ந்து அழைக்கப்பட்டு வந்தான்.

கணப், பாத்தா போன்ற மற்றொரு சொல் 'காரக' என்பதாகும். பணக்காரன், வேலைக்காரன் போன்ற சொற்களில் பயன்படுத்தப்படும் 'காரன்' என்பது சமஸ்கிருத மூலத்தில் காரக என்றே இருக்கிறது. கணச் சமூக நிலையில் காரக என்பது முதன்மையான ஒரு செயல்பாட்டாளன் என்ற பொருளில் தலைமகனான ஆடவனைக் குறிப்பதற்கும், 'காரிகா' என்பது ஒரு செயலைத் தலைமை தாங்கி நடத்துபவள் என்ற பொருளில் தலைமகளான பெண்ணைக் குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. 'காரகன்' என்ற சொல் இன்று வரை ஒரு செயல்பாட்டாளன் என்ற பொருளில் நீடிக்கிறது. ஆனால் காரிகா என்ற சொல் ஆணாதிக்கச் சமுதாயம் தோன்றிய பிறகு, அழகுப் பதுமை, அழகு வாய்ந்த பெண் என்ற பொருளைப் பெற்று விடுகிறது. காரிகா என்ற இந்த சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு முதன்மையான பொருளாக சமஸ்கிருத நிகண்டுகள் உரைப்பது நடனமாது என்பது தான். 'காரிகா' என்ற பா வகையும் சமஸ்கிருதத்தில் உண்டு. அதுதான் தமிழில் 'காரிகை' என்று வழங்கப்படுகிறது. பெண்ணை முன்னிலைப் படுத்திப் பாடப்படும் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாவகையே காரிகையாகும்.⁷

தீருக்குறளில் 'படைச்சௌக்கு' என்ற அதிகாரத்தில்,

சமூஹம் திசைவேண்டி வேண்டா உயிரார்
கழலும் கூடும் காரிகை நீர்த்து (குறள் 777)

என்ற பாடல் காணப்படுகிறது.

கண்ணிறைந்த காரிகை என்பது கண் கொள்ளா அழகு என்று பொருள்படும். காரிகை என்ற சொல் பொதுவாகப் பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லாக மட்டு மின்றி, ஒட்டு மொத்தமாகப் பெண்மை என்ற ஆளுமையைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பரிபாடல் 20 ஆம் பாடல் வகை காரிகையாகும். ஒவ்வொர் அடியும் நேரசையில் தொடங்கினால் 16 எழுத்துகளும், நிரையசையில் தொடங்கினால் 17 எழுத்துகளும் கொண்ட நான்கு அடிகளால் ஆனது.

கோபத்தல் முறைவடுக்காதே, மக்ஞச்சியில் வாக்குக் கொடுக்காதே

குதும்பம்

பொருளையே வருவதைக் காணலாம். புகழுக்காக உயிரையே கொடுக்க ஆயத்தமாக உள்ள வீரர்களுக்குக் காவில் அணிகின்ற வீரக்கழல் என்பது வெறும் அலங்காரம் மட்டுமே என்பது இதன் பொருள்.

இன்பத்துப் பாவில் குறிப்பு அறிவு ருத்தல் என்ற அதிகாரத்தில்,
கண்ணிறைந்த காரிகைக் காம்பு ஏர்தோள் பேசைக்குப் பெண்ணையிறந்த நீர்மை பெரிது.

(குறள் 1272)

என்ற பாடல் காணப்படுகிறது.

கண்ணிறைந்த காரிகை என்பது கண் கொள்ளா அழகு என்று பொருள்படும். காரிகை என்ற சொல் பொதுவாகப் பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லாக மட்டு மின்றி, ஒட்டு மொத்தமாகப் பெண்மை என்ற ஆளுமையைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பரிபாடல் 20 ஆம் பாட்டு 53 ஆம் வரியில் 'காரிகை நீர் ஏர் வயல் காமக்களி நாஞ்சில்' என்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் காரிகை நீர் என்பது

பெண்மையின் தன்மையை உணர்த்துகிறது. அதாவது காரிகை நீர்மை எனப் பொருள் ஏர்வயல் என்றால் அழகிய வயல் என்று பொருள்படும். காமுகர்கள் காமமாகிய கலப்பை கொண்டு பரத்தையரின் அழகிய பெண்மை என்ற வயலில் உழுகின்றனர் என்பது அதன் பொருள். அப்படியென்றால் காரிகை என்பது அலங்காரத்தை மட்டும் குறிக்கவில்லை. மாறாக ஒரு பெண்ணையின் தோற்றப் பொலிவு, நிற்கின்ற நிலை, நடக்கின்ற ஒயில், சிரிக்கின்ற பாங்கு, சுந்தலை ஒதுக்கும் நளினம் இவையெல்லாம் சேர்ந்த ஒட்டு மொத்தப் பெண்மைத் தன்மையைச் சுட்டும் சொல்லாகவே காரிகை பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது எனத் தெரிகிறது.

மற்றோர் எடுத்துக் காட்டாக, இதே பரிபாடல் 12 ஆம் பாடலில் 91 ஆவது வரியை எடுத்துக் கொள்வோம். அதில் காரிகையாகத் தன் கண்ணி தீருத்தினாள்' என்று குறிப்பிடப் படுகிறது. ஒரு பெண் தனது தோற்றப் பொலிவை ஒர் ஆடவனிடம் உணர்த்து வதற் காக அல்லது அவன்தன் தோற்றப் பொலி ஆணாதிக்கச் சமூகம் உருவான போது பெண்ணை உடைமைப் பொருளாகப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தலை மாலையைத் தீருத்திக் கொள்கிறாள் என்று உரையாசிரியர் விளக்கம் அளிக்கிறார். அவள் கண்ணி தீருத்துவதுக்கூட ஒயிலாக இருக்கிறது என்பதைத்தான் இவ்வரி புலப்படுத்துகிறது. இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் 'Elegance is an attitude' என்பார்கள். எனவே 'Elegance' பெண்ணைக் குறிக்கிறது.

என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையாகக்

காரிகை என்ற சொல் இலக்கியங்களில் 8 ஆண் என்ற சொல்லே ஆள்தல் என்றக் காரிகை நீர்த்தின் அடிப்படையில் உருவானதாகும். யென் என்ற சொல் ரினைதல் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் உருவானது. (யென் இணையைக் குறிப்பதற்குப் பின்னும் என்ற சொல் இலக்கி யங்களில் பயன்படுத்தப் படுகிறது) தொல் தமிழில் பெண்மையின் ஒயில் என்ற பொருளைப் பகவு, மகன், மகள், மக்கள் என்ற பால் பெற்று விடுகிறது. கணச்சமூகம் நாகரிக ஏற்றத்தாழ்வுகள் அற்ற சொற்களே வழக்கில் இருந்துள்ளன. யென்னை உடைமைப் பொருளாகக் கருதுகிற மன்யான்மையின் வெளிப்பாகக் குன்றும் பருவ ஒளுவட்டங்கள் பிழிகர் (Figure) குறித்த விழுமியங்கள் ஆண் என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை ஒளம் வண்ணைக் சமூகத்தால் நிர்ணயிக் கப்பட்டன என்பதற்கும், குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம்.

முச்சந்றால் மட்டுமல்ல, முயற்சந்றாலும் மத்தன் மரணக்கந்றான்

34

35

ஜூலை-பிப்ரவரி 2018

அதுபோலக் ‘கோதை’ என்றால் மலர்மாலை என்றும் மலர் கூடிய கூந்தல் என்றும் பொருள்படும். மணிமேகலையில் மூன்று இடங்களில் (11:51; 12:56; 21:106) பெண்ணைக் குறிக்கும் தொடராக நறுமலர்க் கோதை ஆளப்படுகிறது. ஆண்களும் மலர்மாலை கூடிக் கொள்வதுண்டு. எனினும் மகளிரே பூச்சுடுவதை முதன்மையான அலங்காரச் செயல்பாடாகப் பின்பற்றுவதால் இத்தகைய வழக்காறு பெண்ணைக் குறிப்பதற்கே பயன்படுத்தப்படுவதாயிற்று.

நலம் என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொண்டால் அதை ஆரோக்கியம் என்ற பொருளில் இன்று வழங்குகிறோம். உடல்நலம், மனநலம் என்ற வழக்காறுகள் நடைமுறையில் உள்ளன. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் நலம் என்பது பெண்மை நலத்தையே முதன்மையாகக் குறித்தது. தலைவன் பெண்நலம் உண்டான் என்றால், பெண்ணிடம் இன்பம் துய்த்தான் என்பதுதான் பொருள். குறுந்தொகைப் பாடல்கள் 112,133,384 மற்றும் கலித்தொகை பாடல் 100:12 முதலியவற்றில் நல்லார் என்ற சொல்லே இளம் பெண்டிரைத் தான் குறித் தது எனத் தெரிய வருகிறது. இவையெல்லாம் பெண்மைகுறித்த ஆணாதிக்கச் சமூக மதிப்பீடுகளை உணர்த்தும்.

சங்க இலக்கியங்களில் புலத்தகை என்ற தொடர் இடம் பெறுவதைக் காணலாம். நானும் இதற்குப் புலவித்தகைமை என்று உரையாசிரி புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி: - யர்கள் பொருள் கொள்கிறார்கள். அதாவது உடல் கொள்வதற்கான தகுதி என்றுபொருள். அதற்குத் தனியாக ஒரு தகுதி தேவைப் படுகிறது என்றால் மனைவியாக இருப்பவருக்கே அந்தத் தகுதி இல்லை யென்றல்லவா ஆகிறது? கலித்தொகை மருதகவியில் தலைவி கூற்றாக வரும் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம் :

நிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுள் தலைக்கொள்ளக் கரையிடக் கிழிந்த நின்காழகம் வந்து உரையாக்கால் - என ஆங்கு

மண்ணுநீர் ஆரா மவிகடல் போனும் நின் தண்டாப் பரத்தை தலைக் கொள்ள என்ற தொடர் இடம் பெறுவதைக் காணலாம். நானும் புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றி: - மற்று யாம் எனின் தோலாமோ நின் பொய் மருண்டு (கவி. 72 ; வரிகள் 16-22)

கடல் போனும் மிக்க காமம் உடைய வனே, உன்னை அடையாமல் உன்னோடு உடல் கொள்வதற்குத் தகுதியடைய பரத்தையர் கோபமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தேற்றிக் கோபத்தை ஆற்றுவித்துக் கூடுவாயாக. நீ என்னிடம் வந்து சொல்லும் பொய்களைக் கேட்டும், உன் னோடு உடல்கொள் ஞம் தகுதி கட எனக்கில்லை என்று தன்

மீதே கொண்ட கழிவிரக்கத்தில் தலைவி கூறுவதாக அப்பாடல் வரிகள் அமைந்திருக்கின்றன. இப் பாடலைப் போன்றே பரத்தையர் நல்லவர் என அழைக்கப்படுவது கலித்தொகை 66:6;69:13 ஆகியவற்றிலும் காணப்படுகிறது. பாலியல் நலமுடையோர் என்ற பொருளிலேயே நல்லார் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

‘புலத்தகைப் புத்தேன் இல் புக்கான்’, என்ற குறிப்பு கலித்தொகை 81 ஆம் பாடலில் 24 ஆம் வரியில் இடம் பெறுகிறது. இங்குப் பரத்தை ‘புத்தேன்’ எனத் தேவதையாக உருவகிக்கப்படுவது கவனிக்கத் தக்கது. எனவே இவையெல்லாம் பரத்தையரை ஊடல் கொள்வதற்குத் தகுதியடைய பெண்டிர் என்று தான் குறிப்பிடுகின்றன. புலத்தகை என்பதற்கு மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். புலமை+தகை என்று பிரித்து இசை, நடனம் போன்ற கலைகளில் புலமை அல்லது தீற்மை உடையவன் என்றும் சொல்ல லாம். அவ்வாறு பொருள் கொண்டோம் என்றால் ஓர் உண்மை புலப்படும். இசை, நடனம், போன்ற கலைகளின் மூலம் ஆடவனை அல்லது தலைமகனை இன்புறச் செய்யும் தகுதியும், அதன் மூலம் அவனோடு ஊடல் கொள்வதற்கான உரிமை யும் பரத்தையரிடமே இருந்தன என்பது அக்காலச் சமூக அமைப்பின் கருத்தாகும்.

சிலப்பதீகாரத்தில் நாம் இதைத்தான் பார்க்கிறோம். மாதவி - கோவலனிடையேதான் ஊடல் நிகழ்கிறது. மாதவி ஒரு நடனக் கணிகை என்பதால் அவல் ஊடல் கொள்ளும் தகுதி பெற்ற புலத்தகைப் பெண்மணி ஆகிறாள்.

ஆணாதிக்கச் சமூகம் உருவாவதற்கு முன்னர் இத்தகைய புலத்தகைப் பெண்மணி தான் கணிகாவாக அல்லது பரதாவாக அல்லது காரிகாவாக இருந்திருக்க வேண்டும். ७

இது போன்ற ஒரு கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் மதுரை மீனாட்சி, கணிகா - பரதா -காரிகா என்ற சொற்களுக்கு இலக்கணமான ஒரு தலைவியாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே சக்தி வாய்ந்த ‘பாண்டியா’ என்ற பெண்ணரை என ‘மெகஸ்தனிஸ்’ வர்ணிப்பது இதற்குப் பாருள்.

மதுரை மீனாட்சியையே என நாம் முடிவு செய்வதீல் தவறில்லை. ஒரு முதுகுடித் தலைவியாக, ஒரு பரதாவாக ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும், கற்றுவைத்திருந்த கணிகாவாக, ஆற்றல் வாய்ந்த காரிகாவாக சுலகலா வல்லியான கலைமகளாக அவள் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இம் மாற்றங்கள் மிகப் பெரிய வரலாற்று இயக்கப் போக்கையே காட்டுகின்றன. இந்த அடிப்படையில் ‘தூதாகை’ என்ற பெயரும் ஆடலோடு தொடர்புடைய தலை மகள் என்றே பொருள்படும்.

புலத்தகை என்ற சொல்லில் இருப்பது போன்று தூதாகை என்ற பெயரிலும்

७. பெரிய புராணம் கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தில் ‘பாறையாடி’ என்ற சொல் குறிப்பிடப்படுகிறது. (இலை மலிந்த சருக்கம் , பா:164) பாறையாடி என்றால் தன் மேனியில் தெய்வத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, ஆடுக் குறி சொல்லும் சாவினி அல்லது தேவராடி என்ற பொருள்படும். அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் இங்கும் பொறை என்ற சொல் தாங்குதல் அல்லது பொறுத்தல் என்ற பொருளிலேயே ஆளப்படுகிறது. எப்படி ‘ப்ரு’ என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து உருவான பரதா என்ற சொல் நடன மாது அல்லது பரத்தை என்ற பொருளைப் பயறுகிறதோ, அது போன்றே பாறையாடி என்ற சொல்லும், அரசுபாரத்தைத் தாங்குபவள் என்ற பொருளிலேயே விலசித் தேவராடியைக் குறிக்க வழங்கத் தொடர்க்கிறது. ஒரு குடித் தலைவியாக இருந்தவள், காவுப் போக்கில் ஆடல் மகளாக மாறிக் குறி சொல்லக் கஷ்யாநிலையை எய்துகிறாள். இதே புராணத்தில் வரைச் சூராடி என்ற பெயரிலும் தேவராடி குறிப்பிடப்படுகிறாள். மகைச் சுகனைகளில் உறைக்க கூர்மகளின் ஆற்றலைத் தன் மேனியில் தாங்குபவள் என்பது வெள்ளணரை என ‘மெகஸ்தனிஸ்’ வர்ணிப்பது இதற்குப் பாருள்.

நகழ் காலத்தை வீற்றுத்தான் வருங்காலத்தை வாங்க வேண்டும்

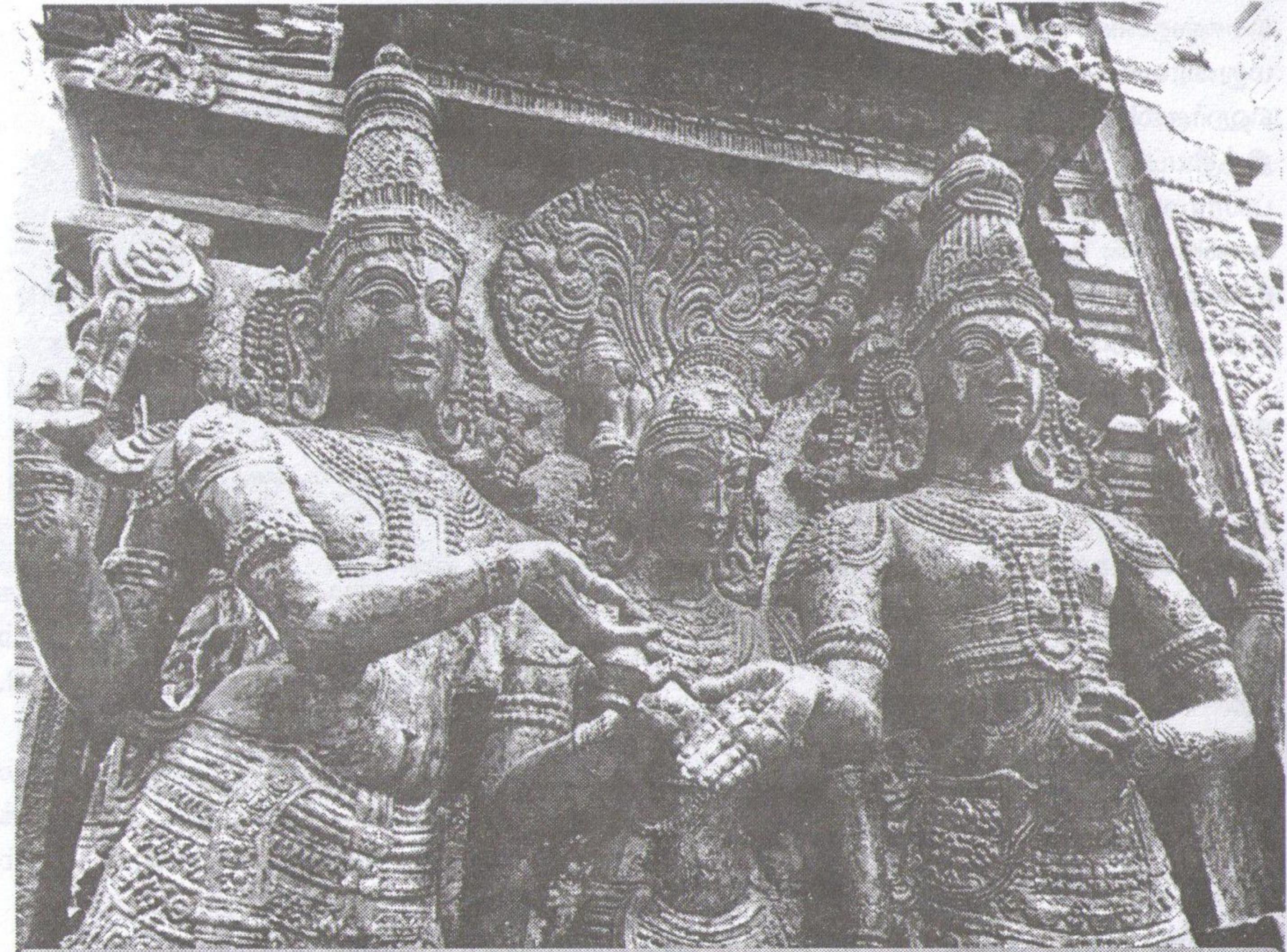
இடம் பெற்றுள்ள தகை என்ற சொல் பெண்ணின் பொருட்டுப் படையெடுத்து பெருந்தகை, நெடுந்தகை என்பன போலப் பொதுப்பாலில் அமைந்த தகுதிப்பாட்டினை உணர்த்தும் சொல்லே. தடா என்பதைத் தடவ என்ற சொல்லின் தீரிபாக (நிலவு என்பது நிலா என்றும், கனவு என்பது கனா என்றும் தீரிந்தமை போல) க் கொண்டால் ஆடுதல், அசைதல் என்ப பொருள்படும் புறம் 135 : 3-4 தடவரல் கொண்ட தகை நல்லொதுக்கின் விறலி எனக் கூறுவது இங்கு பொருத்திப் பார்க்கத் தக்கது.

தகை என்ற சொல், மகளிரைப் பொறுத்த வரை, இளமை நலம் சார்ந்த நிகழ்வு, சிலம்பில் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. தகுதிப்பாட்டினைக் குறித்தே பயன்படுத்தப் பட்டது. (ஜங்குறுநாறு 462 : 4 ; 463 : 2) தடவகயணங்குறுத்தல் என்ற தீருக்குறள் இன்பத்துப்பால் அதிகாரத் தலைப்பும் இதனை உணர்த்தும். மகளிரின் இளமை நலனைப் புகழ்தல் தகை பாடுதல் எனப்பட்டதன் சீவக சிந்தாமணி பா.1337, 1379 ஆகீயவற்றால் குறிப்பதற்கு குறுந்தாகை 364:3 இல் புறநானுாற்றில் மகட்பாற் காஞ்சி என்ற தூறையில் 16 பாடல்கள் உள்ளன. அவையெல்லாம் முதுகுடி மன்னனிடம் பெண் கேட்டு அவனது ஊரை முற்றுகை அறியலாம். தகுவி என்ற சொல் பரததூதயரைக் குறிப்பதற்கு குறுந்தாகை 364:3 இல் பெண் மறுக்கப்பட்டு அதன் காரணமாக ஊர் அழிவதையும் பாடுகிற பாடல்களே.

இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் தடாதகை என்ற பெயர் பொருநை என்ற கணத் தலைமைத் தகுதிப்பாடுடையவள் என்பதை உணர்த்தும். தீருவிளையாடற் புராணக் கதைப்படி பார்த்தால் தடாதகை என்னும் மதுரை மகட்பாற் காஞ்சி எனச் சிலப்பதிகாரம் மீனாடசி கயிலாயத்திற்கே சென்று சிவனோடு உரைக்கிறது. முதுகுடி அரசனாகிய மலை போரிகிறாள். சிவன் நேரில் தோன்றிய போது யத்துவஜனின் மகளாகிய தடாதகைப் போரிக்கு நாணம் ஏற்பட்டு அவளது பிராட்டி என்னும் மீனாடசியைச் சோமசுந்தரர் மூன்றாவது மார்பு மறைந்து விடுகிறது. தனது மனந்த நிகழ்வையே அது சுட்டிக் கணவன் அவன்தான் என்று அவள் மனதில் காட்டுகிறது.

வரித்துக் கொள்ள, முறைப்படி அவளது தீருவிளையாடற் புராணம், ஊருக்கே வந்து மனந்து கொள் வதாகச் பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிக் சிவன் வாக்குக் கொடுக்கிறான். பொதுவாகப் காலத்தில், சற்றொப்பக் கி.பி. 1300 ஆம் பெண்ணின் தகப்பன் பெண்ணை உரியவன் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டதாகும். தீருவிளையில் ஒப்படைப்பது தான் மரபு. அந்த யாடற் புராணத் தீல் மகட்பாற் காஞ்சி அடிப்படையில் சிவன் மதுரைக்கு வந்து நிகழ்வாக இது சித்திரிக்கப்படாமல், சிவ தடாதகைப் பிராட்டியை மனந்து கொண்டதாகத் பெருமான், தடாதகைப் பிராட்டியை தீருவிளையாடற் புராணம் குறிப்படுகிறது.

அடிப்படையில் சிவன் மதுரைக்குக் கடனாள்யாக்ரான் தீருவிளையாடற் புராணம், பொன்னியை மன்னனாகிய சிவ பெருமானே மதுரையில் கட்டி விட்டு, அதில் வழிபாடும் நிகழ்த்தியமை தீருவிளையாடற் புராணத்தில் பதிவாகியுள்ளது. இவ் விபரமும் இக்கட்டுரைத் தொடரின் மூன்றாம் வாய்ப்புள்ளது. அந்த அம்சம் ‘ஜேஷ்டை’ அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை இவ்விடத்தில் சுட்டிக் காட்டுவது பொருத் தமாகும். தீருவிளையாடற் புராணம், தன்மை கொண்ட முதுகுடி தெய்வம்.

முதுகுடி அரசனான மலையத்துவஜனின் மகளாகிய தடாதகைப் பிராட்டி என்னும் மீனாடசியைச் சோமசுந்தரர் மனக்கும் நிகழ்வு - மதுரை மீனாடசியம்மன் கோயில் சிற்பம்.

செய்வது தகாதது என்பதால் சௌந்தர வலைவீசியபடலத்தில் நெய்தல் தீணை மாறன் என்ற பெயரில் ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றதாகவும் குறிப்பிடப்படுவதன் காரணம், முதுகுடி மகளாகிய மீனாடசியின் பாரம்பரியத்தை யும், ஆள வந்தார்களான பாண்டியர்களின் சட்ட பூர்வமான ஆட்சி உரிமையையும் அங்கீகரிக்கும் வகையில் சித்திரிப்பதே எனக் கொள்ளலாம்.

இம்மையிலும் நன்மை தருவார் கோயிலை முதல் பாண்டிய மன்னனாகிய சிவ பெருமானே மதுரையில் கட்டி விட்டு, அதில் வழிபாடும் நிகழ்த்தியமை தீருவிளையாடற் புராணத்தில் பதிவாகியுள்ளது. இவ் விபரமும் இக்கட்டுரைத் தொடரின் மூன்றாம் வாய்ப்புள்ளது. அந்த அம்சம் ‘ஜேஷ்டை’ என்ற முத்த தெய்வத்தின் அம்சமாகும். ‘தவ்வை’ எனப்பட்ட இது தெய்வம் தீருவிளையாடற் புராணம், தன்மை கொண்ட முதுகுடி தெய்வம்.

மெகஸ்தனில் தமது இண்டிகா' என்ற நூலில் மதுரையை ஆண்ட 'பாண்டியா' என்பவள் ஹூர்குவிஸின் மகள் என்கிறார். ஹூர்குவிஸ் இந்தியப் புராணங்களில் சொல்லப்படும் பலராமனோடு ஒப்புமை உடையவன். வாலியோன் என்று வழங்கப்பட்ட பலதேவன் உலகைத் தாங்கும் ஆதீசேடனின் அம்சமாகக் குறிப்பிப்படுவன்; மதுபானப் பிரியன்.

பலராமனோடு வெண் கடம்ப மரம் இணைத்துப் பேசப்படும். மதுரை நகர் உருவாவதற்கு முன்னர் அவ்விடத்தில் கடம்ப வனம் இருந்ததாகவும், அவ்வனத்தை அழித்த பின்னரே மதுரை உருவாக்கப்பட்டதாகவும் தீருவிளையாடற் புராணம் உரைக்கிறது. இப் புராணச் செய்தியும் பலராமன் மரபினருடன் மதுரைக்கிருந்த தொடர்பை உணர்த்துவதாக இருக்கக் கூடும்.

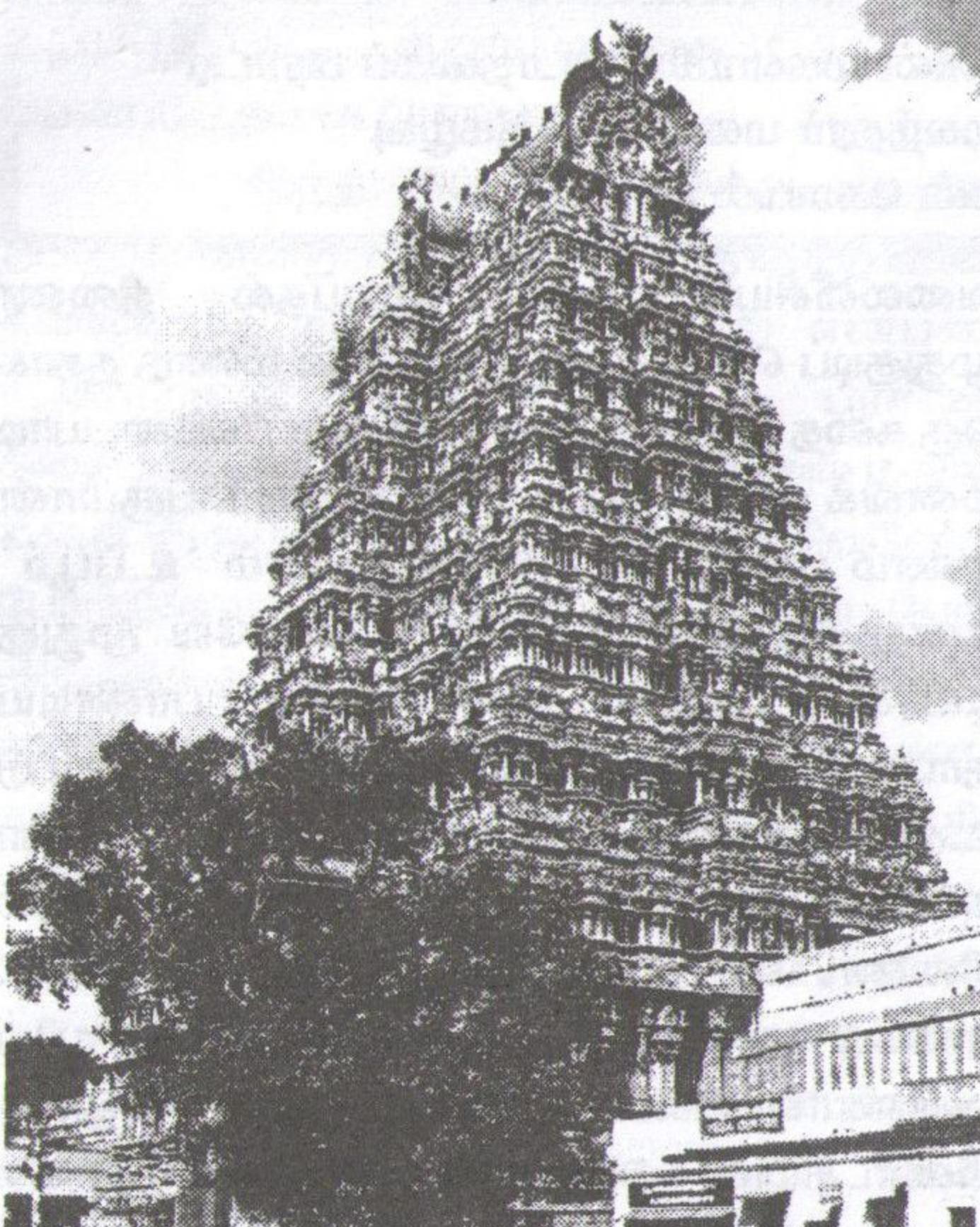
சௌங்கம் மரம் முருகனோடு இணைத்துப் பேசப்படும் மரம். மரங்களுள் ஆலமரமும், கடம்ப மரமுமே முதன்மையாக

ஆல மரம்

வழிப்பட்ட மரங்கள் என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. ‘ஆலும், கடம்பும் அணிமார் விலங்கிட்ட மாலை’ (கலி. 105 :28) என்பது அவ் வரி.

ஆலமரம் குபேரனுக்குரிய மரம் எனக் கண்டோம். குபேரன் மகனாகக் கருதப்பட்ட முருகனுக்குச் சௌங்கம் மரம் உரியதாகும். 10 எனவே மதுரைக்குரிய பல

மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோபுர வாசலில் வெண்கடம்ப மரம்

சோம்பேரியன் நாக்கு ஒரு போதும் சோம்பனை ஞாப்தல்லை

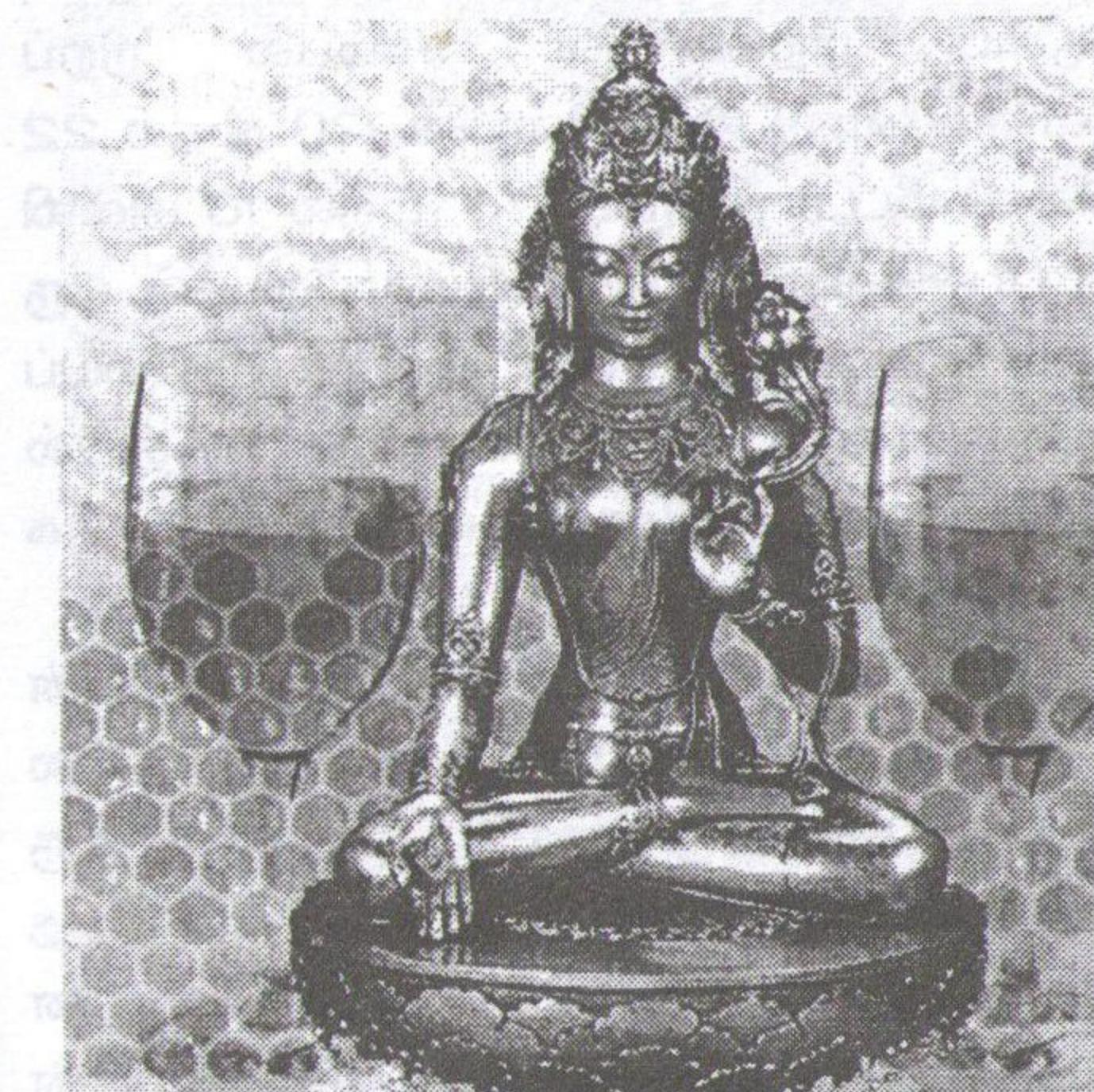
குதும்பம்

40

முருகனோடு இணைத்துப் பேசப்படும் சௌங்கம் கடம்ப மரம்

பெயர்களுள் ‘ஆலவாயில்’, ‘கடம்பவனம் கல்வெட்டுகளில் ‘மதிரை’ என்றே குறிப்பிடப் ’என்ற பெயர்கள் இங்கு நிலவிய குபேரன் பட்டது; மதிரா தேவி என்பது வாருணி, முருகன் ஆகியோளின் வழிபாட்டு மரபுகளை எனப்பட்ட கள்ளமர் தேவியின் பெயராகும் உணர்த்தக் கூடும். மதுரை என்ற ஊர்ப் பெயர் எனப் பெரும் கதையால் (1: 404 :12,87) அறிகிறோம். 11 வட இந்திய மதுரையின் பெயரும் மதிரா’ என்றே புராணங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. பாண்டிய நாட்டு மதுரையைக் குறிப்பிடும் போது கள்ளினால் தெருக்க ளைல்லாம். சேறு படிந்து இருந்ததாக பொருள் படும் வகையில், மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை எனச் சிறுபாணாற்றுப் படை வரி; 67 குறிப்பிடுவது சிந்திக்கத் தக்கது.

மதிராதேவி சிற்பம். வருணானி எனப்பட்ட கள்ளமர் தேவியே மதிராதேவியாவாள்

வெற்றக்கு மழப்படை சுந்தரனைத் தெள்வு

41

ஜனவாரி-பிப்ரவரி 2018